

מאת יגאל לביב

כיצד פיטר מנחם בגין את יושב ראש "רסקו"

התפטרותו של חיים דובשני מתפקיד יושב ראש מועצת המנהלים של "רסקו", ומינוי איש תנועת-החרות מירושלים, נסים ברוך, תחתיו, הביאה לתוצאות הצפויות: שר-השיכון, איש-חרות, דויד לוי, נקט צעדים לחילוץ החברה מן המשבר הכספי המלאכותי שבו היתה נתונה, בגין סירובו לעשות

ראש-ממשלה בגין ושר לוי קידום מירלגתי

בעבר מה שהוא עושה בהווה. בעקבות ההתפתחות וההתערבות המיפלגתית הגסה, התפטר בימים אלה גם המישה למנכ"ל החברה, היינץ בוכוואלד. עד לפני חודש לא הצליחה "רסקו" לשכנע את משרד-השיכון לרכוש דירות גמורות שהיו בבעלותה עבור זוגות צעירי, למרות שהביקוש לדירות עלה על ההיצע של המישרד. גם עיסקה שעשתה "רסקו" בפתח-תיקווה, שם רכשה קרקע ב-40 מיליון לירות, לבניית דירות למישרד-השיכון, נעצרה עקב תכסיסי שהייתה של המישרד, שעכב את לקיחת הדירות המיועדות, למרות המחיר הזול של ה-קרקע לחדר (50 אלף לירות).

שנהב: ב-1979 שחיקה חמורה של ההון בביטוח

תחזית קודרת ביותר לגבי ענף-הביטוח בישראל נתן ד"ר יהודה שנהב מאוניברסיטת תל-אביב, בהרצאה לפני מועצת-הביטוח, לפני שבועיים. תוכן ההרצאה נשמר בסוד עד כה. שנהב קבע כי תוצאות שנת 1979 היו כה הרסניות לגבי ענף-הביטוח, עד שאם לא יינקטו אמצעים דרסטיים, צפויה ב-1980 מפולת, של חברות סולידיות. שנהב קבע כי על-סמך המאזנים החצי-שנתיים של כלל חברות-הביטוח, עולה כי כולן החזילו את השנה בחוץ עצמי יריאלי של מיליארד לירות. החברות כולן הרוויחו במחצית הראשונה של השנה 200 מיליון לירות, או 20% בערך נומינלי, כפי שאשר האינפלציה במחצית הראשונה של השנה 35%. מסיבה זו כלל החברות ב-150 מיליון לירות מהונן. במחצית השנייה של 1979 היתה אינפלציה של 70%, כך שהפסדי החברות גדלו במחצית זו. לדעת שנהב, ענף ביטוח החיים ריווחי בכל החברות, ומכאן כי ההפסדים בענף הכללי ובהשקעות גודל לוח ממה שחושבים. שנהב העלה כמה גורמים אפשריים להפסדים הכבדים, בלי לקבוע מי מהם תרם יותר: הפסדים בחו"ל, השקעות לא-צמודות או גרועות, יתרות אבודות

מיסתרי מס-ההכנסה בנתניה

ההסדרים המיוחדים, שהיו לשליל-טוונת מס-ההכנסה בנתניה עם ראש-העיריה לשעבר בה, עובד בן-עמי, זכו בתאורים מפורטים מעל דפי "העו"ל" הזה, ולאחר מכן גם בדין-וחשבון של מבקר-המדינה על חברות כלכליות בנתניה, שבן-עמי ניהל אותן כקופה פרטית. עתה מסתר כי לא רק הוא זכה ביחס מועדף. תביעת-גירושין, המתנהלת בימים אלה בין עורכת-דין חיה נאמן ובין בעלה יהושע נאמן, מראה כי לא רק בן-עמי מועדף, אלא גם סגנו לשעבר ושותפו לעסקי-קרקעות. חותנו של נאמן הוא שלמה גוט-הילף, מראשי הפרדסים בנתניה, ומראשי המיפלגה הליברלית בעיר. גוט-הילף היה שנים רבות חבר במועצת העיריה, סגנו של בן-עמי וגם עשה עמו כמה עיסקות קרקע. חתנו, יהושע נאמן, היה במשך 15 שנים בצבא-הקבע, בדרגת סגן-אלוף, והיה גם מושל בית-לחם. אחר-כך פרש לעסקים פרטיים. במהלך תביעת-הגירושין בינו ובין אשתו, התברר לנאמן כי תיק מס-ההכנסה שלו היה מנוהל כל השנים, ללא ידיעתו, על-ידי גוטהילף. למרות שהתיק היה מוגש ומנוהל כתיק-ההכנסה של נאמן, איש-צבא-הקבע, כל החשבוניות והמיסמכים שבו הוגשו בחתימת שלמה גוטהילף. תקנות מס-ההכנסה מתירות לאדם

פרדסן גוטהילף (מימין) ובתו חיה נאמן בלי רכוש

למסור יפוי-כוח לטפל בענייניו, אולם פקידי-השומה חייב לדרוש יפוי-כוח בכתב של הנישום, לפני שתיר לאחר לטפל בתיקו או לראותו. במיקרה של נאמן לא נמסר כל יפוי-כוח, ונאמן לא ידע כלל, לדבריו, כי גוטהילף עושה בתיקו כבתוך שלו.

התעשיינים אינם בודים מילואה מעסיקים

הוכחה למצב האיתן של התעשייה ניתן למצוא בכמות הזעומה של מילואה-המעסיקים הנפדית על-ידי התעשייה. מקורות ב"בנק ישראל" מסרו, כי עיקר מילואה-המעסיקים נעשה על-ידי קבלנים, והתעשייה אינה מנצלת את היתר שניתן לה. בידי התעשייה יש מילואה-מעסיקים בערך נוכחי של שלושה מיליארד לירות. ביגלל מצוקת האש-ראי, מעדיפה התעשייה להקטין את ה"ייצור, ולא לחקטין את ההשקעות ה"צמודות. נתוני "בנק ישראל" הראו, כי היקף הסובסידיה להון לתעשייה בשנת 1979 היה 55 מיליארד לירות, פי ששה מהיקף הסובסידיות למוצרי-מזון, שביטולן גרם לגלי-ההתייקרות האחרון.

למה מעדיפים את האיטלקים?

בקרב העוסקים במיכרו לבניית המזח בתחנת-הכוח חדשה של חברת-החשמל, גוברת התחושה כי יש גורמים בחברה הדוחפים למסירת העבודה לחברה האיטלקית. וזאת הרף העובדה, שהצעת האיטלקים היא היקרה ביותר, שיטותיה היעילות ביותר והמרכיב של העבודה הישראלית שבה הוא רק 10%. הצעות שתי החברות האחרות, ההולנדית והדרום-אפריקאית, זולות יותר, ומרכיב העבודה הישראלי בהן מגיע לכ-40%. נראה כי הסיבות להעדפת האיטלקים אינן ענייניות, והן עשויות לשמש נושא לבדיקה.